

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Dorota Szczerbiak

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2024 r.

sprawy **J.M.**

oskarżonego o czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i in.

w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 538 § 2 k.p.k. w zw. z art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 2 k.p.k.

postanowił

zastosować wobec oskarżonego J.M., s. T. ur. [...] grudnia 1973 r. w W., środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres miesiąca, tj. od dnia 17 grudnia 2024 r. godz. 9⁵⁰ do dnia 16 stycznia 2025 r. godz. 9⁵⁰.

Andrzej Stępka Jarosław Matras Eugeniusz Wildowicz

UZASADNIENIE

W ocenie Sądu Najwyższego nie budzi żadnych wątpliwości istnienie ogólnej przesłanki z art. 249 § 1 k.p.k. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazuje na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez J. M. zarzucanych mu czynów, w tym jednego z nich stanowiącego zbrodnię z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 156 § 3 k.k.

Wydanie wyroku skazującego w pierwszej instancji i uznanie oskarżonego za winnego zarzucanych mu czynów uprawdopodobnia jego sprawstwo w bardzo wysokim stopniu, co spełnia warunek z art. 249 § 1 k.p.k. Nie ma tu znaczenia fakt uchylecia wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie, skoro podstawą tego rozstrzygnięcia było uchybienie polegające na niewłaściwej obsadzie sądu drugiej instancji - uchybienie stanowiące bezwzględłą przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Trzeba mieć na względzie, że nieprawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 października 2023 r., sygn. akt XVIII K 50/23 J. M. został skazany za popełnienie zarzucanych mu przestępstw odpowiednio na kary 9 lat pozbawienia wolności oraz dwukrotnie kary roku pozbawienia wolności, które to kary połączono i wymierzono mu karę łączną 10 lat pozbawienia wolności. Nie ulega zatem wątpliwości, że nieprawomocnie orzeczona wobec oskarżonego kara łączna spełnia warunki wskazane w art. 258 § 2 k.p.k., co rodzi konieczność zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania najsurowszym środkiem zapobiegawczym w celu wyeliminowania możliwości podejmowania przez oskarżonego bezprawnych działań zmierzających do jej (kary) uniknięcia. Z tego też powodu zastosowanie innego niż tymczasowe aresztowanie środka zapobiegawczego byłoby niewystarczające w rozumieniu art. 257 § 1 k.p.k. W ocenie Sądu Najwyższego w przedmiotowej sprawie nie występują przesłanki z art. 259 k.p.k., które uzasadniałyby konieczność odstąpienia od stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego.

Z tych przyczyn orzec należało jak wyżej.

Andrzej Stępka Jarosław Matras Eugeniusz Wildowicz

[WB]

r.g.